

jeg troe, at Sagførerne ogsaa maatte have et aabent Die. Men, lad saa være, at enkelte Sagførere endog kunde finde sig vel tjente med Forslaget, og, skjøndt Sagførernes Interesse her kun er et Moment af underordnet Betyg- hed, er jeg dog af den Mening, at det lige overfor Sagførerstanden i det Hele ikke vilde kunne gaae an, at vedtage en saadan Lov som den foreslaaede, ialfald ikke under de iøv- rigt nu bestaaende Forhold. Jeg kan i den Henseende ganske slutte mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand, der sidder bagved mig (Otter- strøm), nylig gjorde opmærksom paa, at, naar det gjøres de bestfittede Sagførere til Pligt, at udføre offentlige og beneficerede Sager, ikke sjældent uden noget Vederslag, og som oftest for et knapt tilmaalt Honorar, saa lader det sig ikke gjøre, ved Siden deraf, at ophæve den dem hidtil, indensfor visse Grændser, indrøm- mede udelukkende Ret til at procedere. Hvis man vilde gaae ind paa, hvad den ærede For- slagsstiller kalder Frigivelse af Sagførerbestil- lingen, med Hensyn til private Retsager, maatte der nødvendigviis gives ganske andre Regler, end de nugældende, om offentlige og beneficerede Sagers Udførelse. Det er aaben- bart, at dette vilde medføre en betydelig forø- get Udgift for det Offentlige, og jeg seer ikke, at den ærede Forslagsstiller har været betænkt paa at gjøre noget Forslag i denne Retning.

Jorfaavidt den ærede Forslagsstiller vilde gjøre gjældende, at, naar den „Corporation“, han talte om, skulde have visse „Privilegier“, som han kaldte dem, maatte den ogsaa have „visse Forpligtelser“, saa ligger Svaret herpaa tildeels allerede i hvad jeg nylig har bemærket. Ja, visnok have Sagførerne For- pligtelser, som ere knyttede til den dem indens- for visse Grændser tilkommende udelukkende Afgang til at gaae i Rette for Andre, navnlig Forpligtelsen til at overtage Udførelsen af offentlige og befalede Sager. Men det gaaer slet ikke an at opstille den Regel, at en Sagfører skulde være forpligtet til at paatage sig hvilken som helst privat Retsag, som Nogen maatte finde for godt at overdrage ham. Dette følger allerede deraf, at Sagførerne ikke bør befatte sig med hvad Loven kalder vrangt og uretfærdige Sager; og Bedømmelsen af, om

en Sag er af saadan Bestaaffenhed, at en for- standig og ærefjær Sagfører kan befatte sig med den, maa overlades til hans egen Over- beviiisning. Jeg bemærker strax, at jeg herved ingenlunde sigter til den saa ofte omtalte Retsag, som den ærede Forslagsstiller har høyt, hvilken Sag jeg ikke tilstrækkeligen kjender; men, foruden at jeg mener, at et saadant ganske enkelt Tilfælde ialfald neppe kunde af- give nogen skjellig Grund for den ærede For- slagsstiller til at fremkomme med det af ham indbragte Lovforslag, saa har jo den ærede Forslagsstiller selv erkendt, at han ikke har henvendt sig til alle de i Aarhus etablerede Sagførere, og han har jo desuden faaet den Assistance, han behøvede. Men fordi man ikke tør gaae til den urimelige Overlighed, at en Sagfører skulde være forpligtet til væs- gerligen at paatage sig enhver hvilken som helst Sag, som en Part maatte begjære udført af ham, derfor er der ingen Grund til at befrygte, at Nogen skulde være ufat for at savne den fornødne Retshjælp til at faae en Sag udført, dersom det er en Sag, som virkelig fortjener at komme for Retten. Jeg har idetmindste i min Praxis aldrig erfaret, at dette har været Tilfældet. Dermed skal jeg ingenlunde have nægtet, at det jo i et og andet Tilfælde kan have truffet sig, at en Part forgiæves har søgt at faae en Sagfører; men Sagen kan ogsaa have været af en saadan Bestaaffenhed, at der ingen Grund er til at beklage, at den ikke har kunnet komme frem. Forøvrigt er det just ikke sagt, at Sagen derfor i og for sig har været uretfærdig; det kan have været en Sag, som Parten vilde have fremmet paa en i Formen saa forkeert Maade, at enhver Sagfører maatte indsee, at den ingen Fremme vilde kunne nyde, men at Retten vilde afvise den; det er ogsaa muligt, at Parten under Sagen vilde have fremsat en aldeles ulovstiftet Paastand, som ingen fornustig Sagfører kunde indlade sig paa. Men, hvor saadanne eller lignende Omstændig- heder ikke finde Sted, vil enhver Part her i Landet kunne finde den fornødne Hjælp til at faae sin Sag indbragt for Retten; og, skulde han savne Midler til at salarere en Sagfører, vil han efter Omstændighederne kunne vente at blive tilstaaet fri Proces. Hvis det skulde vise